

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีของการผัดหน้าชำระหนี้ซึ่งเป็นแนวคิดที่ประยุกต์มาจากแบบจำลอง The Life Cycle รวมทั้งได้รวบรวมผลงานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการผัดหน้าชำระหนี้และการเกิดหนี้เสียบัตรเครดิตทั้งในและต่างประเทศ

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

The Life Cycle Model with Default⁶

Emily C. Lawrence (1995) ใช้ Life Cycle Model ในการอธิบายถึงเหตุผลที่ผู้บริโภคเลือกที่จะผัดหน้าชำระหนี้ในกรณีที่ผู้บริโภคมีการสูญเสียรายได้โดยมิได้คาดการณ์ไว้ โดยในแบบจำลองนี้ ผู้บริโภคจะ Maximize Expected Life-Time Utility และเพื่อให้ง่ายต่อการวิเคราะห์ ได้กำหนดให้ผู้บริโภคมีชีวิตอยู่ 2 ช่วงเวลา การผัดหน้าชำระหนี้มีผลกระทบ 2 ทางคือ เป็นเหตุให้อัตราดอกเบี้ยของการกู้ยืมมากกว่าอัตราดอกเบี้ยของการให้กู้ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยแสดงเป็นเส้นงบประมาณที่หักงอซึ่งสร้างมาจากข้อจำกัดด้านสภาพคล่อง ดังนั้นความน่าจะเป็นของการผัดหน้าชำระหนี้จึงทำให้เส้นความพึงพอใจเท่ากันของผู้บริโภค (Indifference Curve) มีลักษณะหักงอหรือเป็น Nonconvexity ในจุดที่ซึ่งผู้บริโภคจะเปลี่ยนจากการออมมาเป็นการกู้ยืม ผู้บริโภคจะ Maximize Expected Life-Time Utility ดังสมการ

$$V(C_1, C_2) = U(C_1) + \frac{1}{1+\beta} E[U(C_2)] \quad (2.1)$$

โดยที่ C_i เป็นการบริโภคในช่วงเวลา i ส่วน β เป็นระดับความชอบในแต่ละช่วงเวลา และ $E(\cdot)$ เป็นการคาดการณ์ โดยมีเงื่อนไขข้อมูลที่ได้รับจากช่วงเวลา 1 ส่วน U เป็นฟังก์ชันอรรถประโยชน์ของ Constant Relative Risk Aversion มีคุณสมบัติคือ $U' > 0, U'' < 0, U'(0) = \infty$ ในช่วงเวลาที่ 2 การบริโภคไม่แน่นอนเนื่องจากรายได้ในช่วงเวลาที่ 2 ไม่แน่นอน กำหนดให้รายได้ในช่วงเวลาที่ 2 ไม่แน่นอนด้วยปัจจัยภายนอกและความน่าจะเป็นที่

⁶ Emily C. Lawrence. "Consumer Default and the Life Cycle Model," *Journal of Money, Credit and Banking*. 27 (1995): 939-954.

รายได้ในช่วงเวลาที่ 2 จะเท่ากับ Y_L (รายได้ต่ำ) เท่ากับ q ส่วนความน่าจะเป็นที่รายได้ในช่วงเวลาที่ 2 จะเท่ากับ Y_H (รายได้สูง) เป็น $1-q$

พิจารณา Standard Life Cycle Model ในตลาดเสรี ในแบบจำลองนี้ผู้บริโภคจะกู้ยืมและให้กู้ที่อัตราดอกเบี้ยที่ไม่มีความเสี่ยง Risk-Free Rate (R) ผู้ออมจะเลื่อนการบริโภคในช่วงเวลาที่ 1 เป็น x_1 หน่วยเพื่อให้ได้ผลตอบแทนคือการบริโภคที่เพิ่มขึ้นในช่วงเวลาที่ 2 กลายเป็น x_2 หน่วย โดยที่ $x_2 = x_1(1 + R)$ เมื่อ R เป็นอัตราดอกเบี้ย เช่นเดียวกับผู้กู้ที่เพิ่มการบริโภคในช่วงเวลาที่ 1 เป็น x_1 หน่วย ผ่านการกู้ยืมและชำระคืนในช่วงเวลาที่ 2 เป็น x_2 หน่วยโดยที่ $x_2 = x_1(1 + R)$ เช่นเดียวกัน เนื่องจากการบริโภคในช่วงเวลาที่ 2 ไม่แน่นอน เพื่อให้ง่ายจึงอธิบาย Intertemporal Preference ในรูปแบบของ x_1 และ x_2 โดยผู้บริโภคจะเลือก x_1 เพื่อ Maximize Expected Utility ภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณดังสมการ

$$V(x_1, x_2) = U(Y_1 + x_1) + \frac{1}{1 + \beta} [qU(Y_L + x_2) + (1 - q)U(Y_H + x_2)] \quad (2.2)$$

$$\text{subject to } x_2 = (1 + R)x_1 \quad (2.3)$$

ที่จุด Optimum จะได้อัตราการทดแทนหน่วยสุดท้าย (Marginal Rate of Substitution) เท่ากับ $(1+R)$

$$MRS = \frac{U'(Y_1 + x_1)}{qU'(Y_L + x_2) + (1 - q)U'(Y_H + x_2)}(1 + \beta) = 1 + R \quad (2.4)$$

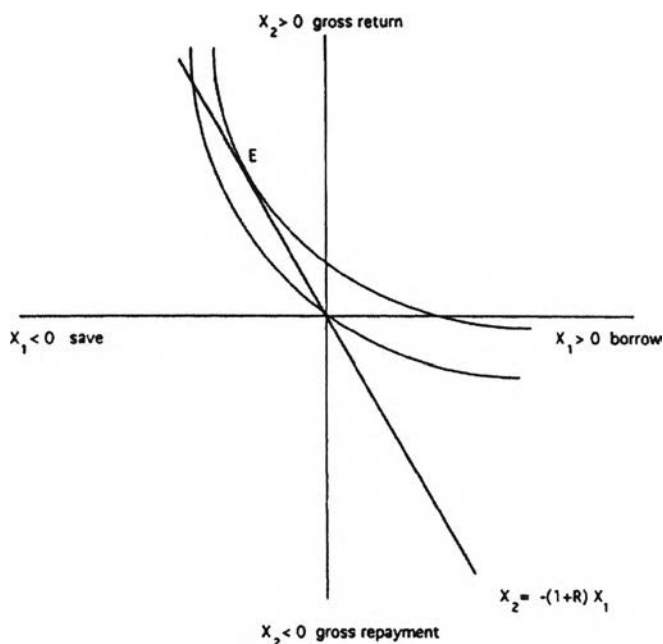

FIG. 1. No Default: The Decision to Borrow or Save

รูปที่ 2.1 การตัดสินใจกู้ยืมหรือออมในกรณีที่ไม่มีการผิดชำระหนี้

รูปที่ 2.1 แสดงพฤติกรรม Maximizing ในทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ($x_1 < 0, x_2 > 0$) ผู้บริโภคจะมีการออม ส่วนในทิศตะวันออกเฉียงใต้ ($x_1 > 0, x_2 < 0$) ผู้บริโภคจะมีการกู้ยืม ที่จุดกำเนิดผู้บริโภคจะไม่มี การออมหรือการกู้ยืม เส้นความพึงพอใจเท่ากันของผู้บริโภค (Indifference Curve) มีลักษณะเป็น Convex แสดงถึงอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของการบริโภคมีลักษณะลดน้อยถอยลง เส้นตรงที่ผ่านจุดกำเนิดคือเส้นงบประมาณซึ่งมีความชัน $-(1+R)$ จุดดุลยภาพอยู่ที่จุด E

ในตลาดที่เงินทุนเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ธนาคารจะให้กู้ที่อัตรา R โดยที่ไม่มีความเสี่ยงของการผิดชำระหนี้ ด้วยการสมมติให้ Zero Consumption เป็น Disutility ดังนั้นถ้าธนาคารสามารถยึดทรัพย์สินทุกอย่างที่ถือโดยผู้กู้ยืมได้ ก็จะไม่มีการเปิดเผยว่าตัวเองมีความน่าจะเป็นในการผิดชำระหนี้ นั่นคือไม่มีผู้บริโภคคนใดที่จะกู้มากกว่าความสามารถในการจ่ายเงิน

ในทางปฏิบัติ ธนาคารประสบกับข้อจำกัดในการเก็บเงินจากผู้บริโภคที่ผิดชำระหนี้ ยิ่งไปกว่านั้นถ้าผู้บริโภคล้มละลายก็ไม่สามารถเรียกเก็บเงินได้เลย ธนาคารไม่สามารถยึดรายได้ที่ผู้บริโภคจะได้รับในอนาคต เพื่อให้จ่ายต่อการวิเคราะห์ ได้สมมติให้ธนาคารสามารถยึดรายได้ที่

มากกว่า Y_L ได้เท่านั้นและไม่มีต้นทุนเพิ่มของการล้มละลาย ดังนั้นผู้กู้แต่ละคนจะมีโอกาส q เปอร์เซ็นต์ของการได้รับ Y_L ในช่วงเวลาที่ 2 นั่นคือ โอกาส q เปอร์เซ็นต์ที่ธนาคารจะไม่ได้รับเงินคืน ในกรณีนี้ธนาคารจะไม่ให้กู้ที่ Risk-Free Rate ธนาคารจะให้กู้ที่อัตรา $1+r = (1+R)/(1-q)$ ธนาคารพอใจที่จะให้กู้ที่อัตรา $1+r$ ไปจนถึงขนาดของเงินกู้สูงสุด b_{\max} ซึ่งผู้กู้ที่ได้รับ Y_H ในช่วงเวลาที่ 2 สามารถจ่ายคืนได้

$$b_{\max} = \frac{1}{1+r}(Y_H - Y_L) \quad (2.5)$$

ความเป็นไปได้ของการผัดขันธ์จะเปลี่ยน Intertemporal Trade-off ของผู้กู้ เช่นเดียวกับระยะเวลาของเงินกู้ ถ้าการผัดขันธ์เกิดขึ้นในผู้ที่มีรายได้ต่ำแล้วผู้กู้ยืมที่ยอมรับ x_1 ในช่วงเวลาที่ 1 จะยกเลิกการบริโภค x_2 หน่วยในช่วงเวลาที่ 2 ด้วยความน่าจะเป็น $1-q$ ในกรณีของการผัดขันธ์นี้ ผู้บริโภคจะ Maximize Expected Utility ภายใต้ข้อจำกัดของเส้นงบประมาณ ดังสมการ

$$V(x_1, x_2) = \begin{cases} U(Y_1 + x_1) + (1/1 + \beta)[qU(Y_L + x_2) + (1-q)U(Y_H + x_2)] & \text{If } x_1 < 0, x_2 > 0 \\ U(Y_1 + x_1) + (1/1 + \beta)[qU(Y_L) + (1-q)U(Y_H + x_2)] & \text{If } x_1 > 0, x_2 < 0 \end{cases} \quad (2.6)$$

โดยที่

$$x_2 = \begin{cases} -(1+R)x_1 & \text{if } x_1 < 0 \\ -(1+r)x_1 & \text{if } x_1 > 0 \end{cases} \quad (2.7)$$

Optimization ที่ได้จาก First Order Conditions สมการ (2.8) แสดงถึง Optimal Saving และเหมือนกับกรณีไม่มีการผัดขันธ์นี้ ส่วนสมการ (2.9) แสดงถึงขนาดของเงินกู้ที่ผู้กู้ต้องการ ซึ่งต้องเผชิญกับโอกาสของการผัดขันธ์ q เปอร์เซ็นต์

$$\begin{aligned} MRS_S &= \frac{U'(Y_1 + x_1)}{qU'(Y_L + x_2) + (1-q)U'(Y_H + x_2)}(1 + \beta) \\ &= 1 + R \quad x_1 < 0, x_2 > 0 \end{aligned} \quad (2.8)$$

$$MRS_B = \frac{U'(Y_1 + x_1)}{(1-q)U'(Y_H + x_2)}(1 + \beta) = 1 + r \quad x_1 > 0, x_2 < 0 \quad (2.9)$$

เมื่อ MRS_S และ MRS_B เป็นอัตราทดแทนกันหน่วยสุดท้ายของการออมและการกู้ยืมตามลำดับ จากสมการ (2.9) อรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายในผู้ที่มีรายได้ต่ำไม่มีผลกระทบต่อจำนวนเงินที่ผู้บริโภคมักจะกู้ยืม การตัดสินใจในการกู้ยืมเกิดจากการบริโภคในกรณีผู้ที่มีรายได้ต่ำถูกกำหนดไว้ที่ Y_L (การบริโภคขั้นต่ำ) ฉะนั้นแม้ว่าผู้บริโภคมักจะกู้ยืมมากขึ้นเรื่อยๆ การบริโภคในกรณีที่มีการผิมนัดชำระหนี้จะไม่เปลี่ยนแปลง ความหมายโดยนัยก็คือ ผู้บริโภคจะสลับจากการออมมาเป็นการกู้ยืมเมื่อเขาพอใจที่จะแลก x_2 เพื่อให้ x_1 เพิ่มขึ้น ดังนั้นถ้าเขากู้ยืม เขาก็จะได้รับ x_1 เพิ่มขึ้นอย่างแน่นอนแต่จะยอมเสีย x_2 (เพื่อชำระเงินคืน) เฉพาะในกรณีของผู้ที่มีรายได้สูงเท่านั้น นั่นคือในช่วงเวลาที่ 2 ผู้บริโภคที่มีรายได้ต่ำจะเลือกที่จะผิมนัดชำระหนี้ทันที

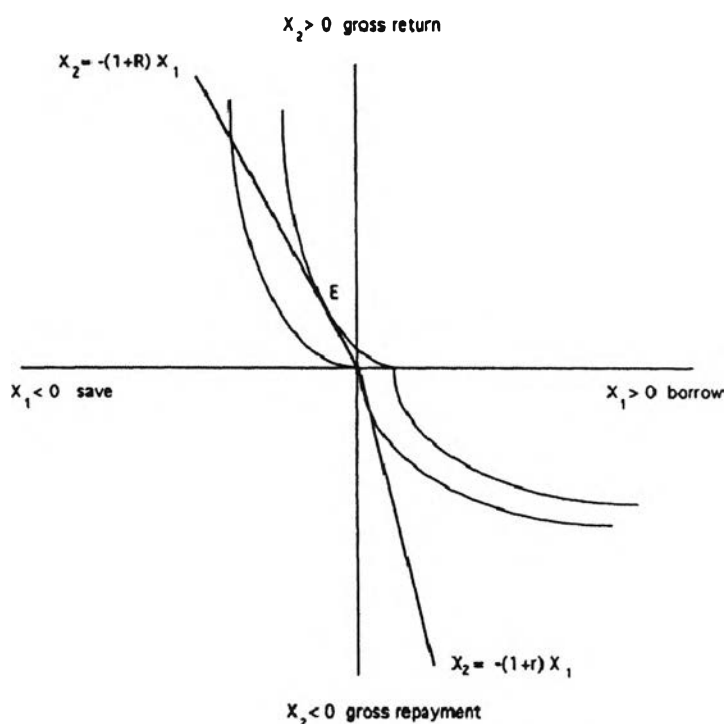

FIG. 2. The Decision to Borrow or Save with Default Risk

รูปที่ 2.2 การตัดสินใจกู้ยืมหรือออมภายใต้ความเสี่ยงในการผิมนัดชำระหนี้

รูปที่ 2.2 แสดงการตัดสินใจกู้ยืมหรือออมภายใต้ความเสี่ยงในการผิมนัดชำระหนี้ เส้นตรงที่หักงอที่ผ่านจุดกำเนิดคือเส้นงบประมาณซึ่งมีความชันที่ชันขึ้นจาก $-(1+R)$ เป็น $-(1+r)$ ที่จุดกำเนิดที่ผู้บริโภคเปลี่ยนจากการออมมาเป็นการกู้ยืม ส่วนเส้นโค้งที่หักงอชี้ให้เห็นถึง Constant Expected Utility จุดที่อยู่เหนือแกน x_1 จะเหมือนกับรูปที่ 1 ส่วนจุดที่อยู่ต่ำกว่าแกน x_1 จะมีความเสี่ยงในการผิมนัดชำระหนี้ ถ้ามีความเป็นไปได้ของการผิมนัดชำระหนี้เกิดขึ้นแล้วระดับของหนี้ x_1

นั่น ผู้กู้ยืมจะต้องยอมรับที่จะชำระ x_2 ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่ากรณีที่มีไม่มีการผิมนัดชำระหนี้ เส้นความพึงพอใจเท่ากันของรูปที่ 1 จึงหมุนตามเข็มนาฬิกา ณ จุดที่ x_2 กลายเป็นลบ แสดงถึงอัตราการทดแทนกันหน่วยสุดท้ายที่สูงขึ้น

ภายใต้แบบจำลองนี้ Zero saving-Zero borrowing Solution ไม่ได้เป็นจุด Optimal ผู้กู้ยืมที่ไม่ชอบความเสี่ยงจะเลือกที่จะกู้ยืมในช่วงเวลาที่ 1 ถ้าผู้บริโภคประทับใจกับการสูญเสียรายได้ โดยมีได้คาดการณ์ไว้ ในช่วงเวลาที่ 2 เขาจะเลือกที่จะผิมนัดชำระหนี้เงินกู้เพื่อที่จะรักษาระดับการบริโภคไว้ โดยธรรมชาติผู้บริโภคที่มีรายได้สูงจะมี Marginal Utility on Additional Consumption ต่ำ ดังนั้นพวกเขาจะเลือกที่จะจ่ายเงินกู้ ขณะที่ผู้บริโภคที่มีรายได้ต่ำจำเป็นต้องผิมนัดชำระหนี้เพื่อที่จะรักษาระดับการบริโภคขั้นต่ำเอาไว้

2.2 วรรณกรรมปริทัศน์

หนี้บัตรเครดิตได้รับความสนใจในการศึกษาเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่อย่างสหรัฐอเมริกา หนี้บัตรเครดิตในสหรัฐอเมริกาค่อนข้างมีความสำคัญซึ่งแม้แต่ The Federal Reserve Bank ก็ให้ความสนใจในการศึกษาเรื่องนี้ Peter S. Yoo (1996) ได้ทำการศึกษาถึงหนี้บัตรเครดิตที่เพิ่มพูนสูงขึ้นอย่างมากในสหรัฐอเมริกาและพบว่า การเพิ่มขึ้นของหนี้บัตรเครดิตเกิดจากการเพิ่มขึ้นของหนี้บัตรเครดิตโดยเฉลี่ยต่อครัวเรือนไม่ได้เกิดจากการที่มีครัวเรือนรายใหม่เข้าเป็นสมาชิกบัตรเครดิตและหนี้บัตรเครดิตในสหรัฐอเมริกามีอัตราการเติบโตที่มากกว่าอัตราการเติบโตของประชากร Edward J. Bird, Paul A. Hagstrom และ Robert Wild (1999) พบว่าครัวเรือนที่ยากจนในสหรัฐอเมริกามีหนี้บัตรเครดิตที่สูงกว่าครัวเรือนที่ไม่ได้ยากจนและมีอัตราการเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ผลการศึกษาของ Peter S. Yoo ได้ผลที่ต่างออกไปคือครัวเรือนที่มีรายได้สูงจะมีอัตราการเติบโตของหนี้บัตรเครดิตมากกว่าครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำแม้ว่าครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำจะมีอัตราการเข้าสู่ตลาดบัตรเครดิตที่รวดเร็วกว่าครัวเรือนโดยปกติ

การตระหนักถึงรายได้ในปัจจุบันของครัวเรือนมีความสำคัญในการกำหนดการกู้ยืมจากบัตรเครดิต ครัวเรือนที่ผ่านช่วงเวลาเลวร้ายทางการเงินมีแนวโน้มในการกู้ยืมเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าผู้บริโภคหันไปพึ่งบัตรเครดิตเพื่อที่จะปรับการบริโภค (Smooth Consumption) ให้ใกล้เคียงกับการบริโภคเดิม (Tufan Ekici, 2005) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Emily C. Lawrence (1995)

ที่ทำนายว่าผู้บริโภคจะเลือกที่จะผัดขันธ์ชำระหนี้เมื่อเกิด Unexpected Income Shock เพื่อที่จะรักษาระดับการบริโภค (Smooth Consumption)

การผัดขันธ์ชำระหนี้เป็นปัญหาหลักในตลาดบัตรเครดิต เมื่อมีการเติบโตของจำนวนหนี้อย่างมากในเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา สิ่งก็ตามมากก็คือความน่าจะเป็นของการผัดขันธ์ชำระหนี้ที่สูงขึ้น การผัดขันธ์ชำระหนี้เป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัย Lawrence M. Ausubel (1997) กล่าวว่าอัตราการผัดขันธ์ชำระหนี้บัตรเครดิตและการเกิดหนี้เสียเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างดี การผัดขันธ์ชำระหนี้จะเพิ่มสูงขึ้นในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาอยู่ในช่วงขาลง และเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เมื่อครัวเรือนมีภาระหนี้เพิ่มพูนขึ้นก็จะตามมาด้วยปัญหาการล้มละลายซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Joanna Stavins (2000) ที่พบว่าในช่วงเศรษฐกิจขบเซาหนี้บัตรเครดิตถูกพบว่ามีภาระหนี้ชำระหนี้มากที่สุดซึ่งนำไปสู่การล้มละลายถ้ายังคงมีปัจจัยที่ชักนำให้เกิดการผัดขันธ์ชำระหนี้อยู่ นอกจากนี้ A. Charlene Sullivan และ Debra Drechnik Worden (1995) ยังพบว่าการคาดการณ์มูลค่าของการผัดขันธ์ชำระหนี้มีอิทธิพลต่อลูกหนี้ในการเลือกที่จะผัดขันธ์ชำระหนี้และมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการใช้บัตรเครดิตก่อนที่จะมีการผัดขันธ์ชำระหนี้ โดยผู้ถือบัตรเครดิตมีแนวโน้มในการเลือกที่จะผัดขันธ์ชำระหนี้เมื่อ Maximize Value ของการผัดขันธ์ชำระหนี้

การว่างงานเป็นปัจจัยหลักที่มีผลต่อการผัดขันธ์ชำระหนี้ Joanna Stavins (2000) ยังได้ผลการศึกษามากกว่า การมีประกันสุขภาพและการแต่งงานมีนัยสำคัญทางสถิติที่จะช่วยลดความน่าจะเป็นของการผัดขันธ์ชำระหนี้รวมทั้งการมีรายได้สูง มีการศึกษาที่สูงอีกด้วย ตัวแปรสำคัญที่ได้รับ ความนิยมในการศึกษาคืออัตราส่วนหนี้ต่อรายได้ก็มีนัยสำคัญต่อการผัดขันธ์ชำระหนี้เช่นกัน ผล การศึกษาของ Lucia F. Dunn และ TaeHyung Kim (2000) พบว่าอัตราส่วนยอดขั้นต่ำของการชำระเงินทั้งหมดต่อรายได้มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกับความน่าจะเป็นของการผัดขันธ์ชำระหนี้บัตรเครดิต เนื่องจากอัตราส่วนยอดขั้นต่ำของการชำระเงินทั้งหมดต่อรายได้ มีความสำคัญต่อความสามารถในการหลีกเลี่ยงการผัดขันธ์ชำระหนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าร้อยละของเครดิตทั้งหมดที่ผู้บริโภคใช้ และจำนวนบัตรเครดิต มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกับความน่าจะเป็นของการ ผัดขันธ์ชำระหนี้บัตรเครดิต ร้อยละของเครดิตทั้งหมดที่ผู้บริโภคใช้ สะท้อนถึงความสามารถในการ หลีกเลี่ยงการผัดขันธ์ชำระหนี้ได้โดยตั้งอยู่บนพื้นฐาน Classic Pyramid-Scheme Behavior ส่วน

จำนวนบัตรเครดิตชี้ให้เห็นถึงความพึงพอใจของผู้บริโภคในการจัดการกับหนี้ก่อนที่ธนาคารจะประเมินระดับความสามารถในการจัดการหนี้และพบว่าผู้บริโภคมีความเสี่ยงในการผิดนัดชำระหนี้สูงมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Haejeong Kim และ Sharon A. DeVaney (2001) ในขณะที่ตัวแปรที่ถูกใช้มากที่สุดในการทำนายการผิดนัดชำระหนี้ซึ่งก็คืออัตราส่วนหนี้บัตรเครดิตทั้งหมดต่อรายได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเลย

การทำนายการผิดนัดชำระหนี้และการล้มละลายของสินเชื่อเพื่อผู้บริโภค Tingting Ji (2006) ได้แสดงให้เห็นว่าการว่างงานมีนัยสำคัญต่อการฟ้องล้มละลายและการผิดนัดชำระหนี้ของผู้บริโภค การว่างงานและอัตราส่วนของหนี้ต่อความมั่งคั่งยังคงมีผลต่อทางเลือกที่ประชาชนจะล้มละลายภายใต้กฎหมายล้มละลาย Chapter 7 และ Chapter 13 ของสหรัฐอเมริกา Lyn Thomas and Fabio Wendling Muniz de Andrade (2004) พัฒนาแบบจำลอง Econometric ด้วยการใช้ Option Theory และมูลค่าของชื่อเสียงของผู้บริโภคเป็นตัวแทนของ Creditworthiness ได้ Solution ในการวิเคราะห์ความน่าจะเป็นของการผิดนัดชำระหนี้ Hybrid Structural-Reduced-Form Model ของ Lyn Thomas and Fabio Wendling Muniz de Andrade นั้นมีความน่าสนใจมากและสามารถนำไปเปรียบเทียบกับ Basel II Approach ได้และสามารถใช้เป็นแบบจำลอง Credit Risk ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แบบจำลองของ Tullio Jappelli (1990) ก็ถูกใช้อย่างแพร่หลายในการศึกษาเรื่องการผิดนัดชำระหนี้

พฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตที่เป็นสาเหตุของการเกิดหนี้เสียในประเทศไทย ยังไม่มีการศึกษาแพร่หลายนัก จากการศึกษาของปาริชาติ วรวิทย์สัตตญาณ (2548) พบว่าลูกค้ายืมบัตรเครดิตที่เป็นหนี้เสียมีช่วงอายุระหว่าง 20-30 ปี มีลักษณะการเบิกถอนเงินสดล่วงหน้าและผ่อนชำระสินค้ามากที่สุด ลูกค้ายืมหนี้เสียส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน ซึ่งอาชีพดังกล่าวอาจมีฐานเงินเดือนที่สามารถทำบัตรเครดิตได้และอาจมีผลเกี่ยวกับค่านิยมในองค์กรหรือเพื่อนร่วมงานซึ่งส่วนใหญ่นิยมมีบัตรเครดิตซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรภา มีนุชชัย (2545) ระบุว่ากลุ่มตัวอย่างมีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งธนาคารจะมองในเรื่องรายได้ต่อเดือนของผู้สมัครบัตรเครดิตมากกว่า นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนในช่วง 30,000-40,000 บาท

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการผิมนัดชำระหนี้และการเกิดหนี้เสียบัตรเครดิตทั้งในและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ของประเทศไทยจะใช้การเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ และไม่ได้มีการใช้เครื่องมือทาง Econometrics ในการวิเคราะห์แพร่หลายนัก ทั้งนี้อาจเนื่องจากประเทศไทยยังมีข้อจำกัดในเรื่องของข้อมูล ในขณะที่ต่างประเทศได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการผิมนัดชำระหนี้และหนี้เสียจากบัตรเครดิตอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกา ซึ่งอาจเป็นเพราะสหรัฐอเมริกามีการจัดเก็บข้อมูลที่ดี ได้รับความร่วมมือในการให้ข้อมูลโดยเฉพาะธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ก็ยังมีการใช้เครื่องมือทาง Econometrics มาอธิบายความสัมพันธ์ต่างๆ ได้อย่างดี ดังนั้นในงานวิจัยชิ้นนี้จึงได้ทำการศึกษาด้วยการใช้ข้อมูลทุติยภูมิ และใช้การวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือทาง Econometrics ดังเช่นที่มีการศึกษาในต่างประเทศเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการผิมนัดชำระหนี้และการเกิดหนี้เสียของผู้ถือบัตรเครดิต